

Pranašui Williamui Marrionui Branhamui atėjo Dievo Žodis

“Gundymo dvasios aiškina Dievo Žodį”

Nesmerkite nusidėjėlio. Gailėkitės jo. Tegul jis ir toliau rūko savo pypkę, tegul geria, tegul lošia kortomis. Tai – jo pomėgis. Nepriekaištaukite jam. Jis pareina namo pavargęs, išsekęs ir baigta, jam reikia kažkokio malonumo. O štai ką jūs turite padaryti: jūs turite gyventi tokį dievobaimingą gyvenimą, kad galėtumėte įrodyti jam Evangeliją esant dešimt tūkstančių kartų vertesnę, nei tas malonumas. Ir jeigu jis mirs tokioje būsenoje, jis eis į pragarą begerdamas. Tai – šėtono apsvaiginimas. Jeigu jis mirs, betraudamas tą įsisenėjusią pypkę, Dievas jam Teisėjas. Jeigu jis mirs, besilankydamas šokuose, besiblaškydamas, apsilkęs nepadoriais drabužiais, Dievas jam Teisėjas.

Tačiau yra vienas dalykas: jei tu miršti, pateptas Šventosios Dvasios Galios, kaip Steponas, pažvelgęs į Dievo veidą, pasakė: “Aš regiu prasivėrusį Dangų ir Jėzų, stovintį dešinėje”, – tu susietas su Dangumi kaip kregždė su lizdu. Amen.

Gundymo dvasios aiškina Dievo Žodį. Išsilaisvink, palik tai. “Kaip jūs tai darote, Broli Branhamai?” Tiesiog išmesk iš galvos. Tai viskas, ką turi padaryti. Priimk Dievo Žodį. Nieko nebandyk dailinti. Nepulk ant altoriaus, šventuoli, mušdamasis į krūtinę: “Viešpatie, duok man Šventąją Dvasią! Viešpatie, duok man Šventąją Dvasią!” Ji neateis pas tave, kiek besiplaktum ant altoriaus. Iš to jokios naudos. Ne. Tai neateina šiuo keliu. Tai įvyksta, priimant Jį pagal Jo Žodį!

Pažvelkite į Petrą. Petras buvo beviltiškoje situacijoje, rodėsi, mirtis nebetoli. Ir jis pamatė Viešpatį, einantį vandens paviršiumi. Jis pasakė: “Viešpatie, jei čia Tu, liepk man ateiti.”

Viešpats tarė: “Eik!”

Tada Petras pasakė: “Dabar palauk minutėlę, Viešpatie, leisk man papasninkauti keturiasdešimt dienų, pažiūrėti, ar sugebėsiu eiti vandens paviršiumi. O, Viešpatie, leisk man šioje valtyje priimti tiek Dvasios, kad galėčiau kalbėti kalbomis ir šokti Dvasioje, po to aš jau galėsiu žengti”? Ne, pone! Jis priėmė Dievą pagal Jo Žodį, išsilaisvino ir nuėjo. Dievas jį pervedė.

Kas būtų atsitikę, jeigu Dievas Mozei būtų pasakęs: “Moze, eik į Egiptą ir pasakyk faraonui: ‘Išleisk mano tautą’”? Ir jeigu Mozė būtų atsakęs: “Pirmiausia leisk man papasninkauti keturiasdešimt dienų ir pažiūrėti, ar aš pakankamai turiu tikėjimo paklusti Tau, Dieve. Duok man kažką, kažką kita, Viešpatie. Leisk Tau kai ką pasakyti, leisk man pirmiausia įsitikinti, ar aš įėjau į Dvasią”? Mozė niekada neuždavinėjo klausimų, jis tik priėmė Dievą pagal Jo Žodį ir išėjo. Taip ir jūs turite daryti: priimti Dievą pagal Jo Žodį. Tuomet jūs suprasite, kad galite tai padaryti. Jis nelaukė, kol kažkas įvyks, jis tikėjo pirmyn ir tai įvykdė.

O kaip dėl Elijo, kai jis nusileido nuo Karmelio kalno, ilgą laiką tenai prabuves? Jis sutiko vargingą pagyvenusią našlę, ji buvo...ji buvo svetimšalė, pagonė. Ir kai jis sutiko ją tenai, ji kieme rankiojo šakeles. Dievas jam pasakė: “Eik į tos našlės namus”. Kokia vieta pamokslininkui!

Štai jis eina į našlės namus. Ji teturėjo porą šakalėlių. Jis paklausė: “Ką tu čia veiki?”

Ji atsakė: “Renku keletą šakalėlių. Turiu miltų vos porai paplotėlių. Tai viskas, kas liko. Jau treji metai nelijo.” Ji tarė: “Štai iškepsiu šiuos paplotėlius. Suvalgysime juos su sūnumi, ir numirsime.”

Jis tarė: “Pirmiausia iškepk vieną man!” Aleliuja! O, aš – aš žinau, kad elgiuosi truputį keistai, tačiau kaip ten bebūtų, aš Viešpaties pusėje. Pasakė: “Pirmiausia iškepk man vieną! Nes TAIP SAKO VIEŠPATS!” Štai visa, kas jums reikalinga.

Kas tai? “Jūs pirmiausia ieškokite Dievo Karalystės ir Jo teisybės!” Ne Dievo Karalystės ir “šiek tiek triukšmo”, ne Dievo Karalystės ir “šiek tiek emocijų”, ne Dievo Karalystės ir “šiek tiek *šio* bei *to*”. Tačiau “Dievo Jo teisybėje, tuomet visa kita jums bus pridėta!” Perkelkite tai į pirmą vietą!

Taigi, tuomet mes turėjome tai išgirsti. Tikėjimas ateina per klausymą, klausymas – per Žodį. Ji pasakė: “Tai – Viešpaties Žodis, nes jis yra šventas Dievo žmogus. Jis yra Dievo pranašas ir aš žinau, kad tai tiesa. Ir tai yra Dievo Žodis.”

Taigi, ji nenubėgo į kitą gatvės pusę paklausti kaimynų, ką jai daryti. Ji nenorėjo eiti pasidalinti savo. . . ir papasakoti savo kaimynams: “Na ir ką gi jūs manote? Pamokslininkas prie mano namų *taip* sako. Zose, ką tu apie *tai* manai?”

Ji parėjo namo ir pradėjo gramdyti. Ji išsilaisvino. Ji išsilaisvino nuo to, ką turėjo, kad galėtų įgyti daugiau. Štai ko reikia pasauliui šiandieną: tikro senoviško išsilaisvinimo nuo to, ką turi. Aleliuja! Ji išsigramdė, todėl galėjo būti pripildyta. Ji išgramdė visą turimą aliejų, visą turimą aliejų ir miltus pamokslininkui, Dievo Karalystei. Ir tuomet, kai ji viską išgramdė, nusileido Dievas, pripildė miltų statinę, pripildė aliejaus ašotį. Ji vėl išgramdė į pamokslininko lėkštę, o Jis vėl nusileido ir pripildė. Jis prikrovė. Kiekvieną kartą ji ištuštindavo, o Jis pripildydavo.

Dabar aš jums štai ką pasakysiu: jei žmogus išsivalys nuo viso šio absurdiško, lengvabūdiško elgesio, liausis vaidinę krikščionybę ir užleis vietą Šventajai Dvasiai, tuomet Aštuntojoje ir Peno gatvėje prasidės prabudimas, kuris apims visą šalį. Atsikratykite to absurdo, sugrįžkite prie Dievo Žodžio. Išsivalykite, kad galėtumėte prisipildyti. Jūs išeikite, o Dievas įeis. Išsigramdykite, Dievas pripildys. Visa tai – nereikšmingi dalykai: “Tu turi daryti *taip*, tu turi daryti *kitaip*, tau reikėtų padaryti *šitaip*, tau reikėtų padaryti *taip*.” Pamiršk! Išmesk tai iš savo sielos!

Sakykite: “Dieve, leisk man nuo šios pilnai . . . šios dienos pilnai Tau priklausyti. Viešpatie, aš ateinu su sudaužyta širdimi. Aš ateinu su atgailaujančia dvasia. Aš myliu Tave, ir Tu žinai, kad aš Tave myliu. Aš noriu užmiršti visas tas kvailystes apie keturiasdešimties dienų pasninkus ir apie norą sužinoti, ar galiu priartėti prie Dievo ir visą *ši, tą* bei *ana*, visus šiuos niekus.”

Baikite! Niekur Žodyje neliepiama pasninkauti keturiasdešimt dienų. Niekur. Nėra pasaulyje to, kas lieptų tau pasninkauti, niekas kitas, tik Dievas tau lieps. Tuomet, kai tu pasninkauji, nesijauti alkanas ir visi tie dalykai praeina. Kai tu pasninkausi, broli, visą laiką būsi linksmas ir laimingas. Pasakyta: “Nebūkite paniurę, kaip veidmainiai: su perkreiptais, liūdnais veidais. ‘Aš pasninkauju keturiasdešimt dienų, man nebereikalingos lėkštės. Aš numečiau penkiolika kilogramų, o jie sako, kad aš paskui atrodysiu geriau.’” Koks absurdas! Tai – šėtoniškos gundymo dvasios.

Atsistoja prie altoriaus ir sako: “šlovė, šlovė, šlovė”, kol beveik nebegali nieko daugiau ištartti; ir sako: “Tu turi pradėti kalbėti kalbomis prieš gaudamas Šventąją Dvasią.” Nesąmonė! Išmesk tai!

Išmeskite tai iš savo sistemos ir ateikite prie Dievo Žodžio! Jis pasakė: “Atgailaukite, ir kiekvienas iš jūsų tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardan jūsų

nuodėmėms atleisti, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną.” Jei Dievas nesilaiko Savo Žodžio, tuomet Jis nėra Dievas. Amen. Išmesk! Prisipildyk! Amen. Štai tau! Man tai patinka, tai Jo Žodis. Taip sakė Dievas. Teisingai. Ir jeigu Dievas taip pasakė, Dievas tuo ir pasirūpins. Gerai. Visi jūsų pasiruošimai, bažnyčios lankomumas . . .

Panašiai kaip vagonų gamykloje: jie pagamino daug prekinių ar tai keleivinių vagonų. Aš dirbau tenai. Jie pagamino tuos didelius keleivinius vagonus ir visa kita, naudojo kietą medieną, išorę apkalė raudonmedžiu, viskas buvo taip gražu; nuleido ant bėgių, bet jis buvo negyvas kaip durų vinis. Prikabino garvežį, bet nėra garo, jis tik stovi ten.

Štai ko reikia šiandieną – ugnies garvežyje. Štai ko reikia šiandieną – truputį garo. Štai ko šiandien reikia, bažnyčia, – virti . . . Meilė yra karščiausias verdantis dalykas, ji išvirins nuodėmę iš jūsų gyvenimo. O jeigu jūs negalite mylėti vieni kitų, kaip jūs mylėsite Dievą, kurio nematote? Meilė paslepia daugybę nuodėmių. Pamilkite Dievą, tuomet jūs pamilsite vieni kitus, tuomet jūs pamilsite bažnyčią, pamilsite Pagrindą, pamilsite viską, kas dievobaiminga, ir būsite atokiai nuo pasaulietišku dalykų.

Gundymo dvasios vaikšto aplinkui, nurodydamos žmonėms *ši, tą bei aną*: “Jūs turite *taip* daryti, jūs turite *šitaip* daryti”. Taip yra todėl, kad tos denominacijos išaugo, gavo truputį apreiškimo ir sako: “Gerai, aš manau, kad žmogus . . . aš tikiu šūksniais, šauksmais, tai yra Biblijoje”. Teisingai, tai tiesa. Jie iš to padarė mokymą: “Kai tu šauki, tu jau gavai Tai”. Tačiau tu negauni.

Kitas pakyla ir sako: “Kalbėjimas kalbomis”. Teisingai, tai – Biblijoje. “Kai tu kalbi kalbomis, gauni tai”. Tačiau daugelis, nors ir kalbėjo kalbomis, to negavo. Matote? Dar ne Tai. Ne, mielas drauge.

Daugelis jų sako: “Mes juk pranašaujame”.

Pažvelkite į tuos pranašus su ragais ant galvų, šokinėjančius ir pranašaujančius. Ir Mikėjas sakė: “Jūs visi meluojate.” Amen. Teisingai. Dievas to nemėgsta. Dievas ateina į nuoširdžią širdį su atgailaujančia, sielvartaujančia dvasia. “Tie, kas sėja ašarose, tie pjaus džiūgavimuose, nešdamiesi rinktinis pėdus.” Amen. Suprask tai teisingai, drauge.

(Iš *Gundančios dvasios*, 1955 m. liepos 24 d.)

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A..

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

EHTOOVALON SANOMA RY

PL 159, 00531 Helsinki

SUOMIJA

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org